

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. N. H.**
státní příslušnost Vietnam
t.č. Věznice Mírov, P.O. Box 1, 789 53 Mírov
zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. OAM-85-22/ZR-2022, ve věci
zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 17. 8. 2022 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí

žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. OAM-85-22/ZR-2022, kterým byla podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, respektive ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) odst. 3 písm. c), zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgán rozhodl o zrušení povolení v trvalém pobytu v rozporu s unijním právem a v rozporu s mezinárodními závazky ČR v oblasti lidských práv. Žalobce poukázal na to, že podle ustanovení zákona o pobytu cizinců, na jehož základě mu byl zrušen trvalý pobyt, je v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 (dále jen „Směrnice“). Žalobce s odkazem na čl. 37 Směrnice uvedl, že vnitrostátní úprava nemůže být pro účastníka řízení nepříznivější než Směrnice. Podle žalobce nelze z žádného článku Směrnice dovodit možnost zrušit trvalý pobyt pouze pro odsouzení soudem České republiky pro spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) je tak v rozporu se Směrnicí. Žalobce se odkázal na čl. 16 odst. 4, čl. 27 nebo čl. 35 Směrnice, zvláště zdůraznil čl. 27 odst. 2 větu první a druhou. Připomněl, že evropské právo má aplikační přednost před vnitrostátní úpravou a dovolával se přímého účinku Směrnice. Podle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, neboť zrušení trvalého pobytu je dalším trestem a jako opatření generální drogové trestné činnosti. Žalobce dále namítal, že zrušení povolení k trvalému pobytu je třeba považovat za vyhoštění, a proto jsou použitelné standardy dle čl. 33 Směrnice. V neposlední řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce je otcem nezletilých dětí, které jsou občany ČR a před nástupem trestu odnětí svobody o ně pečoval a chce v tom pokračovat i po jeho vykonání. Žalovaný nesprávně a nedostatečně posuzoval přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval závěry ze svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný blíže uvedl, že ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců není v rozporu s čl. 27 odst. 2 Směrnice v případě, že chování cizince představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Napadené rozhodnutí rozvíjí, že konkrétní chování žalobce, pro které byl odsouzen, představuje zvláště závažné narušení veřejného pořádku, když se žalobce dopustil dostatečně závažného a opakovaného ohrožení základních zájmů společnosti. Závažnost chování žalobce zvyšuje recidiva, navíc páchaná ve zkušební době podmíněného odsouzení. Žalovaný připomněl, že již v minulosti bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, byť bylo následně zastaveno kvůli nepřiměřenému dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Ani vedení správního řízení však nebránilo opakovanému páčání trestné činnosti, když se žalobce prokazatelně věnoval distribuci marihuany v rámci organizované skupiny v průběhu tohoto předchozího správního řízení. Žalovaný připomněl, že dvojnásobné

odsouzení za drogovou trestnou činnost nebylo jediným důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu. K námitce porušení zásady zákazu dvojího trestání (*ne bis in idem*) žalovaný uvedl, že správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není trestním řízením. Žalovaný se odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že na zrušení povolení k trvalému pobytu nelze nahlížet jako na další trest, nýbrž jako důsledek předchozího protiprávního jednání. K námitce vyhoštění se žalovaný vyjádřil tak, že správní orgány nejsou vázány trestním rozsudkem, který vyhoštění neuložil, odkázal se přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle názoru žalovaného je takový závěr možné vztáhnout i na situaci, kdy bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, které je navíc méně restriktivní než správní vyhoštění. Dále připomněl, že samotné zrušení povolení k trvalému pobytu nebrání požádat o jiné pobytové oprávnění, i proto je nepřipadné srovnání s vyhoštěním. Co se týče námitky nepřiměřeného a nedostatečně zjištěného dopadu do rodinného a soukromého života žalobce odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí s tím, že se těmito dopady dostatečně zabýval. S ohledem na veřejný zájem, závažnost spáchaných trestných činů a formu a výši trestu však rodinné vazby žalobce či délka jeho pobytu na území ČR nepřeváží negativní okolnosti jeho chování spojené s trestnou činností. Závěrem žalovaný poukázal na stoupající počet drogové trestné činnosti páchané cizinci, zrušení povolení k trvalému pobytu je tak v případě žalobce zcela v souladu s veřejným zájmem a tento postup je taktéž v souladu s rozsudkem SDEU ve věci C-145/09 Tsakouridis.

Zjištění ze správního spisu

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce měl povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR s platností od 30. 4. 2001 na dobu neurčitou. Ve své domovské zemi strávil více než 20 let, zná místní jazyk, kulturní návyky a stále tam žijí její příbuzní. Žalobce je podruhé ženatý. Na území České republiky pobývají čtyři děti žalobce – dcera z prvního manželství K. D., nar. X, syn z prvního manželství A. D., nar. X, oba čeští občané. Z druhého manželství má žalobce dceru D. T. H., nar. X, a syna D. L. H., nar. X, kteří mají povolení k trvalému pobytu. Jejich matkou je manželka žalobce, N. T. B. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 21. 1. 2021, č. j. 29 T 1/2020 - 5333, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 7. 2021, č. j. 5 To 32/2021 - 5710, byl žalobce odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 9 let nepodmíněně (rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 7. 2021). Manželka žalobce byla za totožnou drogovou trestnou činnost odsouzena k 8,5letému trestu odnětí svobody. V důsledku vazebního stíhání a později výkonu trestu odnětí svobody byly obě jejich nezletilé děti svěřeny do pěstounské péče rozsudkem Okresního soudu v Karvině sp. zn. O P 374/2020 (sp. zn. 43 P a Nc 326/2020) ze dne 24. 5. 2021, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2021. Ze zprávy oddělení sociálně-právní ochrany dětí vyplývá, že obě nezletilé děti pobývají s pěstounkou a jejím partnerem, pěstounská péče je bezproblémová, děti jsou v pravidelném kontaktu se svým otcem. Ze zprávy Vězeňské služby ze dne 18. 2. 2022 vyplývá, že ve výkonu trestu byla realizována z jejich strany pouze jedna návštěva, a to dne 12. 9. 2021 za přítomnosti pěstounů. Po dobu výkonu vazby bylo evidováno celkem 8 návštěv, ovšem ty jsou bez bližší identifikace.

Posouzení krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
6. Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice, *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
7. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
8. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, *že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 daného ustanovení, přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
9. K námitce žalobce, že žalovaný rozhodl v rozporu s uniijním právem, mezinárodními závazky České republiky, soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zmíněny podklady pro jeho vydání včetně úvah, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů. Byť žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmínil konkrétně článek 27 odst. 2 Směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaný připomněl, že žalobce byl pravomocně odsouzen za závažnou drogovou trestnou činnost, a to na 9 let nepodmíněného trestu odnětí svobody pro spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) odst. 3 písm. c), trestního zákoníku. Správní orgán se ve vazbě na trestní rozsudek podrobně zabýval charakterem trestné činnosti žalobce, podrobně popsal, v čem spatřuje nebezpečí jednání žalobce pro společnost. Zdůraznil taktéž předchozí trestnou činnost žalobce obdobného charakteru, za kterou byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2017, č. j. 10 T 35/2017. Vzal rovněž v úvahu způsob, rozsah a délku trestné činnosti žalobce, tedy že jako člen organizované skupiny se podílel na výrobě a distribuci marihuany ve velkém rozsahu. V případě žalobce se jednalo o opakované a závažné narušení veřejného pořádku. Od protiprávního jednání neuplynula dostatečně dlouhá doba, žalobce svého jednání zanechal až po zásahu policie a od té doby je stále ve výkonu trestu odnětí svobody. Drogová

kriminalita je považována za závažnou trestnou činnost vysoce společensky škodlivou a narušující zájmy celé společnosti.

11. Soud je toho názoru, že žalovaný komplexně zkoumal konkrétní protiprávní jednání žalobce a při ohrožení veřejného pořádku zohlednil konkrétní okolnosti případu ve vztahu k jednání žalobce, za něž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný v žádném případě neodkázal pouze na pravomocný odsuzující rozsudek. Naopak vhodně připomněl předchozí odsouzení, které ani přes uložený podmíněný trest se zkušební dobou na 5 let (!) zjevně nevedl k nápravě žalobce. Přitom právě recidiva pachatele je v judikatuře soudů brána jako významný aspekt při hodnocení konkrétního ohrožení veřejného pořádku ze strany cizince. K tomu lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2: „Lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 výše citovaného rozsudku SDEU ve věci Tsakouridis). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícímu se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“ (viz bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020).“ Krajský soud dospěl k závěru, že uvedeným požadavkům žalovaný v napadeném rozhodnutí dostál.
12. K námitce, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu zákazu dvojího trestání, tedy *ne bis in idem* dle čl. 40 odst. 5 Listiny, soud ve stručnosti uvádí, že správní orgán zcela přiléhavě vysvětlil, že správní řízení o zrušení pobytu a soudní řízení ve věci trestní jsou dvě na sobě nezávislá řízení (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6A 24/2016 - 59) a soud s jeho závěry souhlasí. Ostatně to potvrdil i Ústavní soud v již citovaném nálezu: „V tomto ohledu je obdobně nutné dospět k závěru, že samotné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního trestání. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nesankční povahy; je správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval - není sankcí, ale individuálně preventivním správním opatřením, které primárně nesleduje represivní účel (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 446/2019-30 ze dne 26. 5. 2020, bod 33, a č. j. 9 Azs 176/2017-26 ze dne 29. 8. 2017, bod 24, podle kterých nelze správní vyhoštění chápat jako trest). Z toho důvodu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců není v rozporu se zásadou *ne bis in idem* vyjádřenou v čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Rozhodující senát Ústavního soudu proto akcesorický návrh na vyslovení neústavnosti předmětného ustanovení odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu.“
13. K námitce, že napadené rozhodnutí je nutné fakticky považovat za vyhoštění, soud odkazuje na odůvodnění žalovaného a připomíná, že zrušením platnosti povolení

k trvalému pobytu není dotčena možnost žalobce usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky (viz např. rozhodnutí NSS č. j. 7 As 103/2013-37, rozhodnutí Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 1528/17).

14. K námitce nepřiměřeného a nedostatečně zjištěného dopadu do rodinného a soukromého života soud předně odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí (především na straně 3 až 7) včetně přílehlavé judikatury NSS (např. ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). Z judikatury NSS vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29), a to v situaci, kdy účastník před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46). Obrana žalobce spočívající v tom, že má na území České republiky zázemí a rodinné příslušníky, nemůže převážit závažné protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil. Žalobce pomíjí, že to byla právě závažná trestná (drogová) činnost, které se spolu s manželkou dopustil, která vedla k rozdělení rodiny, respektive umístění jejich dětí do náhradní péče. S ohledem na délku trestu odnětí svobody je zjevné, že děti budou od žalobce odloučeny značnou dobu. Dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody má do rodinného a soukromého života žalobce větší dopad než samotné zrušení povolení k trvalému pobytu. Ostatně, všechny tyto úvahy v sobě zahrnuje napadené rozhodnutí. Soud také připomíná, že napadeným rozhodnutím není žalobci nijak odepřen výkon rodičovských práv. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). Žalovaný se dostatečně vypořádal s konkrétní situací žalobce, vzal v úvahu kromě existence pravomocného odsouzení další okolnosti případu jako například závažnost spáchané trestné činnosti, délku uloženého trestu odnětí svobody, míru zapojení do trestní činnosti, rozsah způsobené škody a její opakování. Páchaná trestná činnost nesvědčí o úspěšné integraci žalobce do české společnosti. Nejedná se o trest vyhoštění a nelze jej klást na roveň s rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu. Není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně a opakovaně odsouzen za závažný zločin spáchaný v jednom případě ve velkém rozsahu. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je také v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména vzhledem k závažnosti trestné činnosti žalobce a jeho společenské a kulturní integraci v hostitelském členském státě (viz rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36). S ohledem na uvedené tak správní orgán postupoval zcela v souladu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců.

Závěr a náklady řízení

15. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 7. září 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu